

og af. Jeg henstiller altsaa dette til nærmere Overvejelse.

Maa jeg i denne Forbindelse tilføje følgende: Det siges i Regelen, at Staten bygger kostbart, og naar man ser, hvad der kommer frem ved Maskinafdelingen, kan det være rigtigst. Men naar man efterser Ændringsforslagene, er der dog adskillige Omraader under Maskinafdelingen, hvor der fra Statens Side er en Besparelse, som for Befolkningen kan se lidt underlig ud. Jeg skal saaledes nævne den elektriske Belysning, hvorover der ogsaa flere Gange her i Rigsdagen har været rejst den Anke, at den ikke gennemføres ved adskillige Stationer navnlig der, hvor der i Byer med Banegaarde er anlagt Elektricitetsværk. Den højtærede Minister udtalte — jeg tror, det var ved Sagens første Behandling —, at hvor der var Elektricitetsværker i Stationsbyerne, var Staten villig til ogsaa at indføre Elektricitet paa Banegaardene, vel at mærke, naar det kunde faas for samme Pris, som Staten faar Elektriciteten for i de større Byer eller fra sine egne Elektricitetsværker. Nu er der f. Eks. for Fyns Vedkommende blevet nævnt det Forhold, at der gentagne Gange fra Aarup Station er indkommet Andragende dels fra Haandværkerforeningen, dels fra Landboforeningen om, at Stationen dog maatte blive oplyst med elektrisk Lys. Elektricitetsværket der i Byen er villigt til at levere Elektricitet til samme Pris, som Staten betaler f. Eks. i Odense — saa vidt jeg ved —, og dog er der svaret, at skønt det paatænkes fra Statens Side at gennemføre denne Foranstaltning, kan det maaske være nogle Aar endnu, inden den bliver realiseret. Naar det forholder sig saaledes, at vi se Byen elektrisk belyst, og at der ogsaa er elektrisk Belysning hos Stationsforstanderen, medens den øvrige Del af Stationen og Ventesalene henligge i Tummørke, er det naturligt, at man ikke finder dette Forhold tidssvarende. Jeg mener, at Staten bør følge med i Udviklingen, og hvad der praktisk er taget i Brug ude i Befolkningen, maa Staten være med til at gennemføre for Banernes Vedkommende.

Jeg maa dog tilføje, at naar der fra Fyns Side har været fremsat forskellige Krav, uden at vi hidtil have faaet dem opfyldte, har der ofte dertil været sagt, at disse Kravs Opfyldelse vilde være afhængig af Gennemførelsen af Dobbeltsporet over Fyn. Havde vi først faaet det, vilde mange af vore Ønsker kunne realiseres. Derfor vil jeg overfor den

højtærede Minister udtale mit Haab om, at hvis det mod Forventning ikke skulde lykkes at gennemføre Jernbanelovforslaget i Aar, den højtærede Minister da vil stille Forslag om, at Dobbeltsporet over Fyn gennemføres paa en særlig Lov, saa at det kan blive paabegyndt næste Sommer.

Formanden: Jernbanelovforslaget ligger ikke for til Behandling nu.

S. Sørensen: Det er Nr. 88 og 89 i Ændringsforslagslisten, jeg ønsker at tale om, og Nr. 228 og Underændringsforslag Nr. 229. Disse Forslag staa nemlig i Forbindelse med hverandre. De angaa det ret ofte omtalte Forhold om en eventuel Gennemskæring af Tangen mellem Ringkøbing Fjord og Vesterhavet. Det er et stort Spørgsmaal, der kan komme til at faa stor økonomisk Betydning, og det er ikke sikkert, at det faar økonomisk Betydning til den rigtige Side, det kan ske til den skadelige Side.

Dette Spørgsmaal, der har beskæftiget mange Ingeniører og mange andre Mennesker gennem en lang Aarrække, turde nok have fortjent at indkomme her i dette Ting som et særskilt Forslag, der derved kunde have faaet sit eget Udvalg og sin grundige Behandling. Dermed er ikke sagt, at det ikke er grundigt behandlet i Finansudvalget. Men saa meget er vist, at Finansudvalget kan ikke behandle alle de Sager, det modtager, saa grundigt, som det enkelte Udvalg, der kun har den enkelte Sag at beskæftige sig med, kan behandle denne Sag. Det tror jeg, selv Finansudvalgets Medlemmer ville indrømme. Vi faa Sager af meget mindre økonomisk Betydning end denne som særskilt Lovforslag i særskilt Udvalg.

Dette Forslag paa Finanslovforslaget har haft en noget underlig Skæbne, inden det er naaet til det Punkt, Sagen nu staar paa. I Fjor blev det, hvor stort et Spørgsmaal det end var, kastet ind paa Finanslovforslaget ved anden Behandling, og ensaa stor Sag undgik altsaa en første Behandling. Vi holde ellers paa ifølge vor Forretningsorden, at enhver Sag af Betydning skal underkastes en første, anden og tredie Behandling i dette Ting. Det erkendtes ogsaa af Finansudvalget, og dets Ordfører sagde ved anden Behandling i Fjor, at fra Udvalgets Side var der ikke noget til Hinder for, at Sagen kunde behandles ved anden Behandling, som om det havde været en første Behandling, men det var jo noget, som nærmest den højtærede For-